

VRELO
VAZNESENJA

Naslov originala
Brandon Sanderson
THE WELL OF ASCENSION

Copyright © 2023 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Maps and symbols by Isaac Stewart
Copyright © 2023 za srpsko izdanje, Pridemage Games - MIPL

Izdavač: Pridemage Games - MIPL
Josifa Runjanina 3, 21000 Novi Sad
Prevod: Ivan Jovanović
Redaktor prevoda: Miloš Jocić
Urednik izdanja: Miloš Jocić
Za izdavača: Boris Vuković
Lektura i korektura: Tijana Tropin
Prelom i priprema za štampu: Atila Mesaroš
Štampa: Simbol, Petrovaradin

www.drustveneigre.rs

ISBN:
COBISS.SR ID:
Prvo izdanje: Oktobar 2023. godine

— BRENDON SANDERSON —

ZA FILIS KOL,

*koja možda nikad neće razumeti moje knjige,
ali koja me je naučila o životu – pa stoga i pisanju –
više no što i sluti.*

SADRŽAJ

Zahvalnice 11

Predgovor 13

Mape 15

PRVI DEO: Naslednica Preživelog 23

DRUGI DEO: Duhovi u magli 145

TREĆI DEO: Kralj 353

ČETVRTI DEO: Noževi 497

PETI DEO: Sneg i pepeo 637

ŠESTI DEO: Reči u čeliku 743

EPILOG 789

ARS ARCANUM

Tabela Alomantskih metala 796

Rečnik Alomantije 797

ZAHVALNICE

NAJPRE, KAO I UVEK, MOJ izvrsni agent, Džoša Bilmes, i urednik, Moše Feder, zaslužuju veliku pohvalu za svoj trud. Ovoj knjizi je naročito bilo potrebno pažljivo uređivanje i oni su bili na nivou zadatka. Zahvalan sam im, kao i njihovim asistentima, Stivu Mansinu (koji je takođe sjajan agent) i Denisu Vongu.

Ima još nekih sjajnih ljudi u izdavačkoj kući Tor koji zaslužuju da im se zahvalim. Lari Joder (najbolji prodavac u zemlji) predivno je radio svoj posao kada je reč o prodaji ove knjige. Set Lerner, Torov umetnički direktor za izdanja namenjena masovnom tržištu, pravi je genije kada je posredi uklapanje knjiga i ilustratora. Kada smo već kod ilustratora, mislim da je neverovatni Kristijan Magrat fenomenalno uradio ovu naslovnicu. Još njegovih radova može se videti na christianmcgrath.com. Ajzak Stjuart, moj dobar prijatelj i kolega pisac, nacrtao je sve mape i simbole za zaglavlja poglavlja. Pronađite ga na nethermore.com. Šon Bojls je zvanični ilustrator Maglorodnih Lama¹ i pored toga izvanredan lik. Pogledajte moj sajt za još informacija. Na kraju, voleo bih da se zahvalim Torovom reklamnom odeljenju – naročito Dot Lin – koja je bila predivna kada je reč o promociji mojih knjiga i vođenju računa o meni. Svima vam silno hvala!

Još jednu turu zahvalnica dugujem mojim alfa čitaocima. Ovi neumorni ljudi pružaju mi povratne informacije o mojim romanima u početnim fazama, nose se sa svakakvim problemima, tipografskim greškama i nedoslednostima pre nego što ih ja dovedem u red. Bez nekog naročitog poretka, ti ljudi su:

Ben Olsen, Krista Olsen, Nejtan Gudrič, Itan Skarsted, Erik Dž. Elers, Džilena O'Brajen, K. Li Plejer, Kimbal Larsen, Brajs Kandik, Džansi Paterson, Heder Kirbi, Sali Tejlor, Svemoćna Zamenica, Bredli

¹ „Maglorodne Lame“ (eng. *Mistborn Llamas*) naziv je spisateljske grupe čiji Brendon Sanderson bio član. U međuvremenu je ovaj izraz postao izvor internih šala između autora i njegovih obožavatelja. (prim. ur.)

Renir, Holi Venabl, Džimi, Alan Lejton, Dženet Lejton, Kejlin Zobel, Rik Strejndžer, Nejt Hetfil, Denijel A. Vels, Stejsi Vitman, Sara Bajlund i Bendžamin R. Olsen.

Naročito se zahvaljujem ljudima iz izdavačke kuće Provo Waldenbo-oks na njihovoj podršci. Sterling, Robin, Ešli i strašan dvojac u sastavu Stiv „Lik Iz Knjižare” Dajmond i Rajan Mekbrajd (koji su takođe alfa čitaoci). Takođe moram da se zahvalim mom bratu, Džordanu, na radu na mom sajtu (zajedno sa Džefom Krirom). Džordo je zvanično zadužen „da se Brendon ne uobrazi” i ozbiljno shvata dužnost da se šali i sa mnom i s mojim knjigama.

Moja majka, otac i sestre takođe su mi mnogo pomogli. Ako sam zaboravio nekog alfa čitaoca, žao mi je! Sledeći put ću vas pomenuti dva-put. Obrati pažnju, Pitere Alstrome, da te nisam zaboravio – samo sam rešio da te pomenem kasnije, da bi se malo preznojavao od iščekivanja.

Na kraju, hvala i mojoj predivnoj supruzi, sa kojom sam se venčao tokom uređivanja ove knjige. Emili, volim te!

PREDGOVOR

VRELO VAZNESENJA JE jedna od najtežih knjiga u mojoj karijeri. Zapravo, jedina koje mogu da se setim a da mi je bila teža da je napišem bila je poslednja knjiga *Točka vremena*. (A poteškoće s tom knjigom u velikoj meri imale su veze s očekivanjima.)

Ako biste se vratili u 2005. godinu, kada sam pisao *Vrelo Vaznesenja*, zatekli biste me kao uglavnom neprekaljenog pisca s (možda) nesrazmernim samopouzdanjem. Kao što sam u brojnim prilikama već pomeno, napisao sam više od desetak knjiga pre nego što sam objavio prvu – i taj put ka objavljivanju je u meni stvorio čudnu mešavinu naivnosti i iskustva.

Proveo sam godine eksperimentišući sa ličnim stilom i bio sam sasvim zadovoljan njim. Izašao sam na kraj s odbijanjima i godine proveo učeći da pišem tokom vremena kada nisam znao da li će mi ovo ikada biti išta više od hobija. Pomirio sam se s činjenicom da ću možda ostati neobjavljeni pisac do kraja života, ali istrajavao sam. Paradoksalno, to shvatanje mi je ulilo samopouzdanje. Znao sam da volim da pišem. Nikakav loš prikaz ili tržišni neuspeh ne bi mogli da u meni pobude krizu jaču od onih kroz koje sam već prošao.

Istovremeno, bilo je nekih stvari koje naprosto nikada nisam uradio, ili koje sam radio retko – a na vrhu tog spiska bili su nastavci. (Četrnaest knjiga u karijeri, a napisao sam samo jedan nastavak.) Skoro sve moje knjige bile su novi svetovi, s novim sistemima magije i novim likovima. To je bilo ono što sam vežbao, ali bilo je stvari koje sam hteo da izvedem u pripovedanju za koje su bili potrebni serijali.

Vrelo Vaznesenja sam pristupio sa svojim uobičajenim optimizmom, a onda iz prve ruke otkrio koliko ume da bude teško zgrabiti dublje u postojeće likove. Prva knjiga nije mi zadavala skoro nikakve muke, ali ova se raspala na kraju i imala je strašne probleme s ritmom od korice do korice. Međutim, kao i u slučaju tako mnogo stvari u životu, što je

veći izazov to zbog njega više rasteš. Prepravljanje ove knjige između različitih verzija dovelo je do mog možda najvažnijeg razvoja kao pisca.

Možda je najironičnije to što je Vrelo Vaznesenja zapravo priča koju sam prvu hteo da ispričam. Bio sam u iskušenju da potpuno preskočim priču o padu Gospoda Vladara, jer sam brinuo da ću se previše baviti već viđenim. Svi pišu priče o rušenju carstva – ali retko kad sam video priču o revolucionarima primoranim da postanu političari. Šta biva nakon što srušiš vlast? Izgradnja nečega uvek je teža od rušenja.

Ovo je knjiga s kojom sam zaista našao vremena da zakopam po pobudama likova i da ih naključam teškim pitanjima. Gde je linija koja razdvaja bezbednost i slobodu? Šta da radiš kada te ideali iznevere? Šta da radiš kada prestaneš da budeš odmetnik i postaneš čuvar zakona?

Izuzetno sam ponosan na ovu knjigu. Pokazala mi je da mogu da popravim nešto pokvareno i da bolni nacrti i revizije mogu da dovedu do zaista izuzetnih rezultata. Omogućila mi je da ostvarim snove i da dokažem samom sebi kako mogu da pišem o nekom liku i temi – a ne samo o nekakvom blesavom sistemu magije i svetu.

Na neki način, lako je bilo Kelzijeru – u prvoj knjizi Maglorodnih – da priča o nadi. Ovo je knjiga koja nas podseća na to da takva nada i visoki ideali ponekad imaju svoju cenu.

- 16. TIRIJAN-SKO JEZERO
- 17. LUTADEL-SKO JEZERO
- 18. CRNO JEZERO
- 19. REKA SERAN

- 20. SEVERNI SERAN
- 21. JUŽNI SERAN
- 22. REKA KANEREL

KONJAČNO CARSTVO

- 1. LUTADELA
- 2. JAME HATSINA
- 3. URTO 4. GRAD FADREKS
- 5. TREMREDAR 6. TATINGDVEN
- 7. KONVENTIKULUM SERANSKI
- 8. VRH DERITATIT, ISTORIJSKO MESTO VRELA VAZNESENJA
- PEPELNE GORE
- 9. TIRIJAN 10. ZERINA 11. FALEAST
- 12. DORIJEL 13. MORAG
- 14. KALING 15. TORINOST

Seznam 2016

KONAČNO CARSTVO

1021

AVUDAJENIA DOMINACIJA

TERISKA

ZAPADNA

Tremredar MORAG

Čakat

Čardis

Grad
Fadreks

Mantiz

JUŽNA

DOMINACIJA

ZERINA

Južno more

DOMINACIJA

Iatingdven

DOMINACIJA

TORINOST

SEVERNA DOMINACIJA

KALING

Jame Hatsina

Argui

Urto

Tresting

Haverfreks

Holstep

Valtru

4tradelsko jezero

Reka Kanerel

TIRIJAN

jezero Tirijan

LUTADELA

Felis

Črno jezero

Longsfolou

Austreks

Grad Iekal

Vetitan

Gartvud

Sizna

FALEAST

Erlak

Urbene

Konventikulum Seranski

DORIJEL

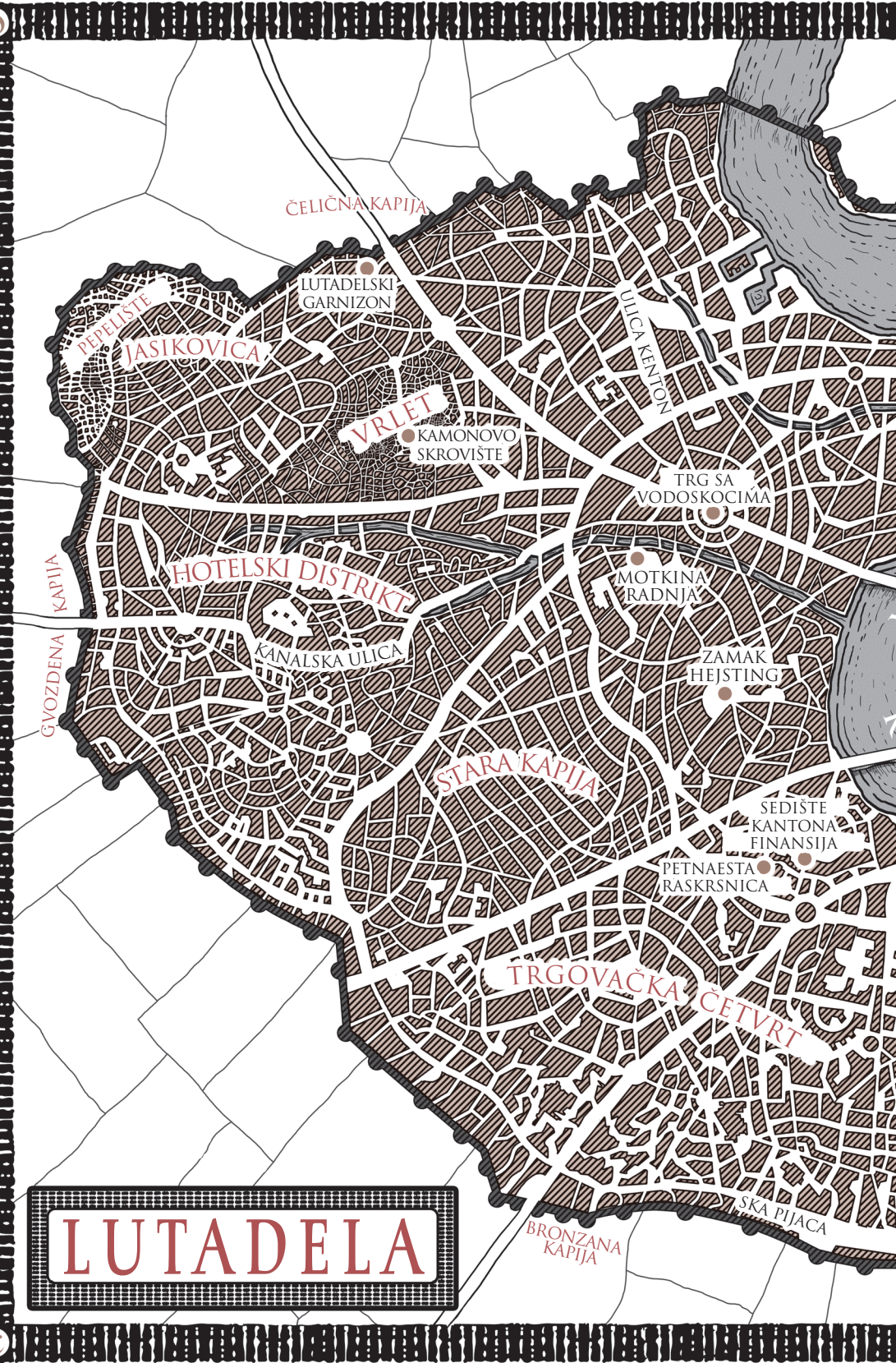
Severni Seran

Reka Seran

DOMINACIJA
POLUMESTICA

DOMINACIJA
POLUMESTICA

2016

ČELIČNA KAPIJA

PEPELISTE

JASKOVICA

LUTADELSKI GARNIZON

VRLET

KAMONOVO SKROVIŠTE

ULICA KENTON

TRG SA VODOSKOCIMA

GVOZDENA KAPIJA

HOTELSKI DISTRIKT

KANALSKA ULICA

MOTKINA RADNJA

ZAMAK HEJSTING

STARA KAPIJA

SEDIŠTE KANTONA FINANSIJA

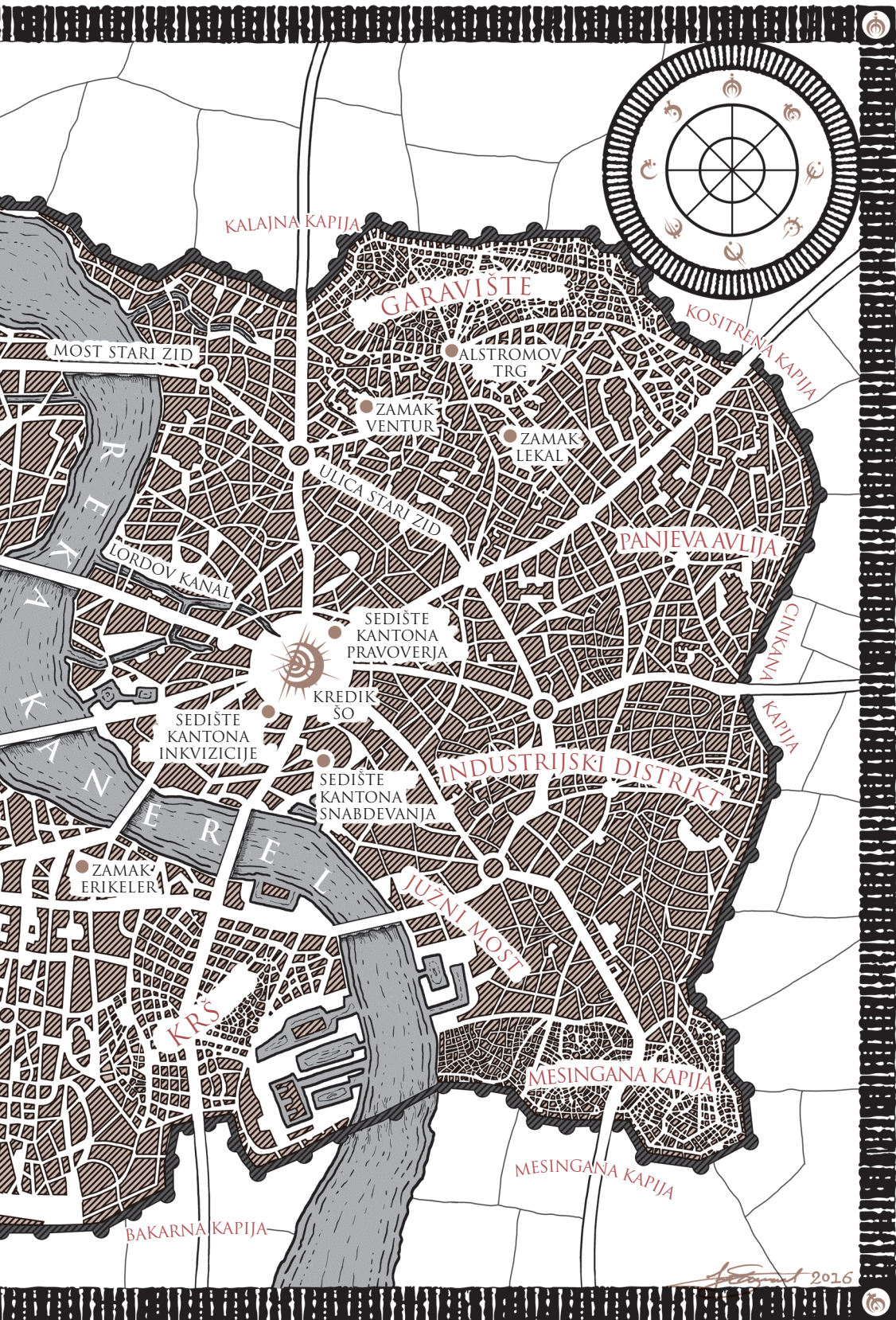
PETNAESTA RASKRSNICA

TRGOVAČKA ČETVRT

LUTADELA

BRONZANA KAPIJA

SKA PIJACA

KALAJNA KAPIJA

GARAVIŠTE

KOSITRENA KAPIJA

MOST STARI ZID

ALSTROMOV TRG

ZAMAK VENTUR

ZAMAK LEKAL

ULICA STARI ZID

PANJEVA AVLIJA

LORDOV KANAL

SEDIŠTE KANTONA PRAVOVERJA

KREDIK ŠO

SEDIŠTE KANTONA INKVIZICIJE

SEDIŠTE KANTONA SNABDEVANJA

INDUSTRIJSKI DISTRIKT

CINKANA KAPIJA

KAPIJA

ZAMAK ERIKELER

JUŽNI MOST

KRS

MESINGANA KAPIJA

MESINGANA KAPIJA

BAKARNA KAPIJA

2016

VRELO VAZNESENJA

PRVI DEO

NASLEDNICA
PREŽIVELOG

Pišem ove reči u čeliku, jer se ničemu što nije utisnuto u metal ne može verovati.

1

VOJSKA SE VUKLA PREKO OBZORJA KAO NEKA TAMNA MRLJA.

Kralj Elend Ventur je nepomično stajao na zidinama grada Lutadele i posmatrao neprijateljske snage. Svuda oko njega pepeo je padao s neba u obliku tromih, bremenitih pahulja. Nije to bio spaljeni bleđi pepeo kakav se viđao pri gorenju uglja; bio je to grublji, crni pepeo. U poslednje vreme, Pepelne gore bile su naročito aktivne.

Elend je osećao kako mu pepeo pada po licu i odeći, ali nije obraćao pažnju na to. U daljini, krvavocrveno sunce samo što nije zašlo. Obasjavalo je vojsku koja je došla da Elendu otme kraljevstvo.

„Koliko ih je?“, upita tiho Elend.

„Mislimo da ih je oko pedeset hiljada“, reče Ham, naslanjajući se na grudobran, mišićavih ruku prekrštenih preko kamena. Baš kao sve ostalo u gradu, i zid se crneo od pepelnih kiša koje su neprestano padale već bezbroj godina.

„Pedeset hiljada vojnika...“, reče Elend, pa začuta. Mada su u službu primili veliki broj vojnika, Elend je pod svojim zapovedništvom imao

jedva dvadeset hiljada ljudi – a i to behu seljaci koji su se obučavali manje od jedne godine. Bilo mu je teško da održava i tako malobrojno stanje. Da im je pošlo za rukom da pronađu atijum Gospoda Vladara, možda bi sve bilo drugačije. Ovako, Elendova vladavina je u ozbiljnoj opasnosti da pretrpi ekonomski krah.

„Šta ti misliš?“, upita Elend.

„Ne znam, Ele“, tiho reče Ham. „Kelzijer je uvek bio taj s vizijom.“

„Ali ti si mu pomagao da planira“, reče Elend. „Ti i ostali bili ste njegova družina. Vi ste smislili kako da srušite carstvo, a onda ste to sproveli u delo.“

Ham začuta, a Elend oseti kao da zna o čemu taj čovek razmišlja. *Kelzijer je bio ključan za sve to. On je bio organizator, onaj ko je sve te sumanute zamisli pretočio u izvodljiv poduhvat. On je bio vođa. Genije.*

A umro je pre godinu dana, baš na isti dan kada se narod – što je sve bilo deo njegovog tajnog plana – u srdžbi digao na noge da svrgne svog bogocara. Elend je u potonjem haosu prigrabio presto. Sada mu je sve više delovalo da će izgubiti sve ono u šta su Kelzijer i njegova družina uložili onoliki napor. Da će mu sve to preuzeti jedan tiranin koji će se možda pokazati gorim čak i od Gospoda Vladara. Jedan sitničavi i podmukli siledžija u obličju „plemića“. Čovek koji je svoju vojsku poveo na Lutadelu.

Elendov otac, Straf Ventur.

„Ima li ikakvih izgleda... da ga odgovoriš od napada?“, upita Ham.

„Možda“, kolebljivo reče Elend. „Ako pretpostavimo da mu Sabor neće jednostavno predati grad u ruke.“

„Jesu li blizu toga?“

„Iskreno, ne znam. Zabrinut sam zbog mogućnosti da jesu. Prestravljeni su zbog te vojske, Hame.“ *I to s razlogom.* „U svakom slučaju, imam predlog koji ću izneti na zasedanju za dva dana. Pokušaću da ih ubedim da ne povlače ishitrene poteze. Dokson se danas vratio, zar ne?“

Ham klimnu glavom. „Tačno pre nego što je vojska pošla napred.“

„Mislim da bi trebalo da sazovemo sastanak družine“, reče Elend.

„Da vidimo možemo li smisliti kako da se izvučemo iz ovoga.“

„Svejedno nećemo biti u punom sastavu“, reče Ham češkajući se po bradi. „Avetinja bi trebalo da se vrati tek za nedelju dana, a samo Gospod Vlarar zna gde se Lahor izgubio. Već mesecima nismo dobili

poruku od njega.”

Elend uzdahnu, pa odmahnu glavom. „Ne mogu da se setim ničeg drugog, Hame.” Okrenu se i opet zagleda u pepelni krajolik. Vojska je palila logorske vatre dok je sunce zalazilo. Magla će se uskoro podići.

Moram da se vratim u palatu i poradim na onom predlogu, pomislio je Elend.

„Kud li je Vin odjurila?“, upita Ham okrećući se prema Elendu.

Ovaj zastade. „Znaš”, odgovori, „nisam siguran.”

VIN SE TIHO DOČEKA NA vlažnu kaldrmu gledajući kako se magla lagano steže oko nje. Čim padne mrak, izmaglica se diže i raste iz zemlje kao zamršena prozirna loza, uvijajući se i uplićući.

Velikim gradom Lutadelom vlada tišina. Čak i sada, godinu dana nakon smrti Gospoda Vladara i uspona na vlast Elendove nove slobodne vlade, obični ljudi ne izlaze noću iz kuća. Boje se magle, što je za njih običaj jači i od zakona Gospoda Vladara.

Vin tiho pođe napred, sva na oprezu. U sebi je, kao i uvek, sagorevala kalaj i kositar. Kalaj joj je izoštravao čula, te je bolje videla u mraku. Od kositra je bila snažnija i hitrija. Ta dva, zajedno s bakrom – njegova moć bila je da prikriva njeno korišćenje Alomantije od drugih koji su sagorevali bronzu – bili su metali koje je ona skoro sve vreme sagorevala.

Neki su je nazivali paranoičnom. Ona je sebe smatrala pripremljenom.

Bilo kako bilo, ta joj je navika mnogo puta spasla život.

Primakla se jednom tihom uličnom uglu i zastala, pa provirila iza njega. Nikada zapravo nije shvatila *kako* sagoreva metale; pamti da je to radila čitavog svog života, da je nagonski koristila Alomantiju čak i pre nego što ju je Kelzijer naučio kako se to propisno radi. Zapravo, to joj i nije bilo bitno. Ona nije kao Elend; nisu joj bila potrebna logična objašnjenja za sve živo. Što se Vin tiče, bilo joj je sasvim dovoljno da je, kada bi progutala opiljke metala, mogla da crpi njihovu moć.

Ona je cenila moć, jer je dobro znala kako je bilo nemati je. Čak ni sada ona nije ličila ni na čiju predstavu ratnika. Vitkog stasa i jedva pet stopa visoka, tamne kose i blede kože; znala je da deluje bezmalo krhko. Više ne izgleda onako neuhranjeno kao u detinjstvu, provedenom na

ulicama, ali sigurno je niko ne bi smatrao zastrašujućom.

To joj se i dopadalo. Pružalo joj je prednost – a bila joj je potrebna svaka moguća prednost.

Takođe je volela noć. Danju je Lutadela bila skućena i sputavajuća, uprkos svojoj veličini. Ali noću, magla je padala kao gust oblak. Prigušivala je, umekšavala, zaklanjala. Ogromni dvorovi pretvarali su se u senovite planine, a pretrpane stambene zgrade stapale su se jedna uz drugu kao loše izliveno sveće.

Vin čučnu pored zgrade, i dalje posmatrajući raskrscopicu. Pažljivo posegnu u sebe i zapali čelik – jedan od ostalih metala koje je ranije progutala. Skupina providnih plavih linija smesta blesnu oko nje. Vidljive samo njenim očima, linije su od njenih grudi vodile ka obližnjim izvorima metala – svih metala, bez obzira na vrstu. Debljina linija bila je srazmerna veličini komada metala s kojima su se spajale. Neke su vodile do bronzanih reza na vratima, a druge do grubih gvozdених екsера kojima su neke daske bile prikucane.

Tiho je čekala. Nijedna linija se nije mrdala. Sagorevanje čelika je jednostavan način da se utvrdi da li se neko u blizini kreće. Ako neko nosi deliće metala na sebi, ostavljajući za sobom upadljive pomične plave linije. Naravno, to nije bila glavna svrha čelika. Vin pažljivo zavuče ruku u torbicu za pojasom i izvadi jedan od mnogih novčića u njoj, umotan u tkaninu. Baš kao od svih ostalih komadića metala, plava linija je i od tog novčića vodila pravo do središta Vininih grudi.

Bacila je novčić u vazduh, a onda umom zgrabila tu liniju koja je vodila do njega i – sagorevajući čelik – Gurnula novčić. Komadić metala pohrli kroz vazduh, rasecajući izmaglicu, silovito Gurnut. Zvecnu na zemlju nasred ulice.

Magla nastavi da se komeša. Bila je gusta i tajanstvena, čak i za Vin. Znatno gušća od obične sumaglice i stalnija od obične vremenske pojave, komešala se i tekla oko nje u potočićima. Vinin pogled je prodirao kroz maglu; vid joj se izoštrio od kalaja. Noć joj se činila lakšom, a magla ne tako gustom. Ali svejedno je bila tu.

Jedna senka zađe na gradski trg, kao odgovor na njen novčić – koji je ona Odgurnula na trg kao signal. Vin oprezno i lagano pođe napred, pa prepozna kandru OreSura. Sada je nosio drugačije telo nego pre godinu dana, kada je izigravao Lorda Renua. Ali ovo pročelavo, neugledno telo

u međuvremenu joj je postalo jednako poznato.

OreSur joj priđe. „Jesi li našla ono što si tražila, gospodarice?“, upitao ju je glasom punim poštovanja – ali ipak nekako pomalo neprijateljskim. Kao i uvek.

Vin odmahnu glavom, pa se osvrnu oko sebe i pređe pogledom po mraku. „Možda sam pogrešila“, reče. „Možda me *nisu* sledili.“ Malčice se rastužila kada je to priznala. Radovala se noćasnjem nadigravanju s Posmatračem. I dalje nije znala ni ko je on; one prve noći je pogrešila i pomislila da je plaćeni ubica. A možda i jeste. Mada, pokazao je veoma malo zanimanja za Elenda – a mnogo više zanimanja za Vin.

„Trebalo bi da se vratimo do zida“, reče Vin i ustade. „Elend će se pitati kuda sam otišla.“

OreSur klimnu glavom. U tom trenu, gomila novčića izlete iz magle i pohrli ka Vin.

Počeo sam da mislim da sam ja jedini koji je sačuvao zdrav razum. Zar ostali ne vide? Toliko dugo čekaju dolazak svog heroja o kojem govore te-riska proročanstva, da smesta donose ishitrene zaključke, pretpostavljajući da se sve priče i legende odnose na tog jednog čoveka.

2

VIN SMESTA ODSKOČI. Kretala se neverovatnom brzinom, a trakasti plašt vijorio se oko nje dok se klizala po mokroj kaldrmi. Novčići se zariše u tle iza nje, rasuvši oko sebe kišu opiljaka, ostavivši potom za sobom tragove u magli kada se razleteše na sve strane.

„OreSure, beži!”, prasnu ona, mada je on već bežao prema obližnjoj uličici.

Vin čučnu, s rukama na hladnom kamenu, a alomantski metali rasplamsaše joj se u trbuhu. Sagorevala je čelik, posmatrajući kako se oko nje nižu prozirne plave linije. Čekala je, napeto, osmatrajući...

Iz mračne magle izlete još jedna hrpa novčića, a za svakim ostade po jedna plava linija. Vin smesta rasplamsa čelik i Odgurnu kovanice, rasipajući ih po mraku.

U noći opet zavлада tišina.

Ulica u kojoj se nalazila bila je široka – za Lutadelu – mada su se sa obe strane uzdizale stambene zgrade. Magla se tromo kovitlala, pa su se krajevi ulice gubili u sivilu.

Skupina od njih osam izroni iz magle i priđe joj. Vin se nasmeši. *Bila* je u pravu; neko ju je sledio. Ali ti ljudi nisu Posmatrač. Nisu imali onu opipljivu skladnost njegovih pokreta i nisu odisali moći kao on. Ti ljudi su bili nešto daleko prostije. Plaćene ubice.

Ima to smisla. Da je *ona* upravo stigla s vojskom s ciljem da osvoji Lutadelu, najpre bi poslala grupu Alomanata da ubiju Elenda.

Odjednom oseti pritisak na boku i opsova kada je nešto izbaci iz ravnoteže, a kesa s novčićima joj se otrže s pojasa. Pođe joj za rukom da je razreši, puštajući da neprijateljski Alomant Odgurne novčiće od nje. Ubice su sa sobom imale bar jednog Čelikostrelca – Maglenjaka koji je imao moć da sagoreva čelik i Odguruje metale. I zaista, prema dvojici ubica vodile su plave linije usmerene ka njihovim kesama s novcem. Vin razmisli da li da im uzvrat i Odgurne te njihove kese, ali pokoleba se. Nema potrebe da tako brzo otkriva karte. Možda joj ti novčići zatrebaju.

Pošto je ostala bez svog novca, nije mogla da ih napadne izdaleka. Ako je ovo bila uigrana družina, onda bi napad iz daljine svejedno bio besmislen – njihovi Čelikostrelci i Tegljači biće spremni da se postaraju za Odgurane novčiće. A nije mogla ni da pobegne. Ti ljudi nisu došli samo po nju; ako pobegne, oni će samo nastaviti ka svom pravom cilju.

Niko nije slao ubice da napadaju telohranitelje. Plaćene ubice su ubijale bitne ljude. Ljude kao što je Elend Ventur, kralj Centralne Dominacije. Čovek kojeg ona voli.

Vin razgore kositar – telo joj postade napetije, opreznije i opasnije. *Četiri Grmalja na čelu*, pomislila je, odmeravajući ljude koji joj prilaze. Goritelji kositra biće neljudski snažni i u stanju da prežive teške povrede. Vrlo opasni u borbi prsa u prsa. *A onaj s drvenim štitom je Tegljač*.

Fintirala je pokret unapred, nateravši Grmalje koji su prilazili da odskoče. Osam Maglenjaka protiv jedne Maglorodne bio je dobar odnos snaga za njih – ali samo ako su pazili šta rade. Dva Čelikostrelca krenuše na različite strane ulice kako bi mogli da Guraju ka njoj iz oba smera. Poslednji čovek, koji je tiho stajao pored Tegljača, mora da je bio Oblačar – mahom nebitan u borbi, ali njegova svrha je bila da sakrije svoju družinu od neprijateljskih Alomanata.

Osam Maglenjaka. Kelzijer bi mogao sa njima; konačno, ubio je Inkvizitora. Ali ona nije Kelzijer. Još nije odlučila da li je to dobro ili loše.

Vin duboko udahnu, poželevši da ima trunčicu atijuma viška, pa

zapali gvožđe. To joj omogućí da Povučé obližnji novčić – jedan od onih bačenih na nju – baš kao što bi joj čelik omogućio da ga Gurne. Uхвати-la ga je, ispustila, pa skočila pretvarajući se da će se Odgurnuti o novčić i odbaciti u vazduh.

Ali jedan od Čelikostrelaca Gurnu novčić, hitnuvši ga daleko. Budući da Alomantija omogućáva da neko Gura samo ono što je tačno spram svog tela – ili da se Vuče prema nečemu što je tačno ispred – Vin je ostala bez odgovarajućeg sidra. Da se Odgurnula o taj novčić, samo bi se bacila u stranu.

Doskoči na zemlju.

Neka misle da su me uhvatili u zamku, pomislila je čučéci na sredini ulice. Grmalji počéše da joj prilaze sa malo više samopouzdanja. Da, pomisli Vin. Znam šta vam je u mislima. Ovo je Maglorodna koja je ubila Gospoda Vladara? Ovo žgoljavo stvorenje? Zar je moguće?

I ja se isto to pitam.

Prvi Grmalj jurnu da je napadne, a Vin se munjevito baci u pokret. Bodeži od opsidijana blesnuše u mraku kada ih istrgnu iz korica, a krv se proli crna u tami kada se ona sagnu i izbeže Grmaljev štap, pa ga raseče preko butina.

Čovek vrisnu. Noć više nije bila tiha.

Psovali su dok se Vin provlačila između njih. Grmaljev saborac je napade – zaslepljujuće brz, mišica oteklih od kositra. On štapom otkide traku s Vininog magloplašta dok se ona bacala na zemlju, a onda skakala da izbegne domet trećeg Grmalja.

Kiša novčića polete na nju. Vin posegnu i Odgurnu ih, ali Čelikostrelac takođe nastavi da Gura – pa se Vinino Guranje sudari sa njegovim. To je značilo – sa novčićima između njih – da se Vinina težina sudarila sa težinom plaćenog ubice.

Oboje behu odbačeni unazad. Vin odlete van domašaja Grmalja; Čelikostrelac pade na zemlju.

Pljusak novčića iz drugog smera polete na nju. I dalje se prevrćući u vazduhu, Vin rasplamsa čelik, pružajući tako sebi dodatni nalet moći. Plave linije bile su upetljane u pravi metež, ali nije morala da prepozna je pojedinačne novčiće da bi ih sve Odgurala.

Ovaj Čelikostrelac pusti novčiće koje je hitnuo čim je osetio Vinin dodir. Komadići metala raštrkaše se po magli.

Vin pade ramenom na kaldrmu. Zakotrlja se – rasplamsavši kositar kako bi dobila bolji osećaj ravnoteže – i skoči na noge. Istovremeno zapali gvožđe i snažno Povuče nestale novčiće.

Oni se zaleteše nazad prema njoj. Čim se približiše, Vin skoči u stranu i Gurnu ih prema nadolazećim Grmaljima. Novčići smesta skrenuše, zavijajući kroz maglu prema Tegljaču – njegova jedina alomantska moć kao Maglenjaka bila je da Vuče uz pomoć gvožđa.

To je radio veoma uspešno, štiteći time svoje Grmalje. Podigao je štit i zastenjao od siline udarca kada su ga novčići udarili, odbijajući se od njega. Vin se tad već dala u pokret. Ona potrča pravo prema sada izloženom Čelikostrelcu sa svoje leve strane, onom koji je pao na tle. Čovek iznenađeno dreknu, a drugi Čelikostrelac pokuša da joj omete pažnju – ali bio je prespor.

Čelikostrelac umre s opsidijanskim bodežom u grudima. Nije bio Grmalj; nije mogao da sagoreva kositar kako bi osnažio telo. Vin istrgnu bodež iz njegovog tela, pa mu s pojasa otkide kesu s novcem. On tiho zakrklja i sruči se na kaldrmu.

Jedan, pomisli Vin, okrećući se tako munjevito da joj se graške znoja razleteše sa čela. Sada je bila suočena sa sedmoricom ljudi u toj ulici koja je nalikovala kakvom hodniku. Verovatno su očekivali da se da u beg. Umesto toga, ona jurnu na njih.

Kada se približi Grmaljima, ona skoči – a onda baci kesu koju je uzela od umirućeg ubice. Preostali Čelikostrelac viknu i smesta je Odgurnu, ali Vin uspe da se delimično odbaci od tih novčića, preskačući Grmaljima preko glava.

Jedan od njih – onaj ranjeni – bio je nažalost dovoljno pametan da ostane u pozadini i štiti svog Čelikostrelca. Grmalj podiže palicu u trenutku kada Vin doskoči. Ona izbeže njegov prvi udarac, pa diže bodež i...

Plava linija zaigra joj u vidnom polju. Brzo. Vin se smesta okrenu i Odgurnu jednu rezu kako bi je sklonila s puta. Pade na bok, pa se odbaci u vazduh jednom rukom. Dočekala se na noge proklizavajući stopalima ovlaženim od magle.

Novčić pade na zemlju iza nje, odskačući po kaldrmi. Nije bio ni blizu toga da je pogodi. Zapravo, izgleda da je namenjen preostalom Čelikostrelcu. Ovaj je verovatno bio prinuđen da ga Odgurne.

Ali ko ga je ispalio?

OreSur?, zapita se Vin. Ali to je ludost. Kandra nije Alomant – a sem toga, on ništa ne bi učinio na svoju ruku. OreSur radi samo ono što mu se izričito kaže.

Neprijateljski Čelikostrelac delovao je jednako zbunjeno. Vin diže pogled, rasplamsavajući kalaj, i ugleda nekog čoveka kako stoji povrh jedne obližnje zgrade. Taman obris. Nije se ni trudio da se sakrije.

To je on, pomislila je. Posmatrač.

Posmatrač ostade na svom vrhu, ne pružajući drugu pomoć dok su Grmalji jurili na Vin. Ona opsova kada shvati da su se odjednom na nju ustremila tri štapa odjednom. Ona se izmače ispod jednog, izbeže drugi, pa zari bodež u prsa čoveku koji je držao treći. Ovaj se zatetura, ali ne pade. Kositar ga je držao na nogama.

Zašto li se Posmatrač umešao?, razmišljala je Vin dok je skakala. Zašto li je ispalio onaj novčić na Čelikostrelca koji je očigledno mogao da ga Odgurne?

Njeno bavljenje Posmatračem umalo ju je koštalo života kada je jedan Grmalj kojeg nije ni primetila jurnuo na nju sa boka. Bio je to onaj kojeg je posekla po nogama. Vin se taman na vreme izmače i izbeže njegov udarac. Ali time je došla nadohvat drugoj trojici.

Svi napadoše odjednom.

Pošlo joj je za rukom da se izvine i izbegne dva udarca. Ali treći je tresnu po boku. Silovit udarac odbaci je preko ulice i ona se sudari sa drvenim vratima jedne radnje. Začu se prasak – srećom od vrata, a ne njenih kostiju – i ona pade na zemlju, izgubivši svoje bodeže. Običan čovek bio bi mrtav. Ali njeno kositrom osnaženo telo bilo je izdržljivije.

Boreći se za dah, natera sebe da se digne na noge i rasplamsa kalaj. Metal joj izoštri čula – uključujući i osećaj bola – pa joj se um razbistri. Čitav bok boleo ju je od udarca. Ali nije mogla da stane. Ne dok je Grmalj jurišao na nju, zamahujući štapom preko glave.

Čučnuvši pred dovratkom, Vin rasplamsa kositar i zgrabi štap obema rukama. Zarežala je zamahnuvši levom rukom i razbila oružje svojom pesnicom, probivši tvrdo drvo jednim udarcem. Grmalj se zatetura, a Vin ga svojom polovinom palice razvali preko očiju.

Premda omamljen, on ostade na nogama. *Ne mogu da se borim sa Grmaljima, pomisli ona. Moram da ostanem u pokretu.*

Ona se baci u stranu, ne obraćajući pažnju na bol. Grmalji pokušашe

da je slede, ali bila je lakša, mršavija i – što je mnogo važnije – brža. Obiđe ih i vrati se na Čelikostrelca, Oblačara i Tegljača. Ranjeni Grmalj ponovo se povukao da ih štiti.

Kada se Vin približi, Čelikostrelac hitnu na nju dve šake novčića. Vin ih Odgurnu, pa posegnu i Povuču novčiće koji su bili u kesi za njegovim pojasom.

Čelikostrelac zastenja kada kesa polete ka Vin. Kesa mu je vezana za pas kratkim konopcem, pa se on čitavim telom trže napred usled Vinine težine. Grmalj ga uhvati za uže i zaustavi ga.

Ali budući da nije mogla da pomeri svoje sidro, Vin je mesto toga bila Povučena ka njemu. Leteći kroz vazduh, ona rasplamsa gvožđe i podiže pesnicu. Čelikostrelac kriknu i pokuša da razveže konopac i pusti kesu.

Prekasno. Vin je već jurila napred i u prolazu zarila pesnicu Čelikostrelcu u obraz. Njemu se glava u trenu okrenu, a vrat prсну. Čim se Vin dočeka na noge, laktom udari iznenađenog Grmalja u bradu i odbaci ga unazad. Noga joj smesta polete i snažno razvali Grmaljevo grlo.

Ni jedan ni drugi nisu ustali. Do sada ih je palo trojica. Odbačena kesa s novcem pade na zemlju, pa se otvori i stotinu svetlucahiv bakrenjaka prosu se po kaldrmi oko Vin. Ne obraćajući pažnju na bol u laktu, ona se usmeri na Tegljača. On je samo stajao sa onim svojim štitom, delujući čudnovato nezabrinuto.

Prasak se začu iza nje. Vin vrisnu, jer je uši izoštrene od kalaja zaboletše od tog iznenadnog zvuka. Bol joj sevnu kroz glavu i ona diže ruke da zakloni uši. Zaboravila je na Oblačara, koji je stajao držeći dva parčeta drveta, izrezbarena tako da su proizvodila oštar klepet kada bi se udarila jedno o drugo.

Pokreti i reakcije, postupci i posledice – to je suština Alomantije. Zahvaljujući kalaju pogled joj je prodirao kroz maglu – čime je bila u prednosti u odnosu na ubice. Međutim, kalaj joj je takođe izuzetno izoštravao sluh. Oblačar opet zamahnu svojim štapićima. Vin zasikta i trznu šaku novčića s kaldrme, pa ih hitnu na Oblačara. Tegljač ih, naravno, Povuču ka sebi. Novčići tresnuše u njegov štit i odbiše se. Dok su fijukali kroz vazduh, Vin pažljivo Gurnu jedan tako da padne iza njega.

Čovek spusti štit, nesvestan onog novčića kojim je Vin upravljala. Vin Povuču, cimmuvši taj novčić pravo prema sebi – i u leđa Tegljaču. On pade bez glasa.

Četiri.

Sve zamre. Grmalji koji su trčali prema njoj ukopaše se u mestu, a Oblačar spusti svoje štapiće. Ostali su bez Čelikostrelaca i Tegljača – više nisu imali nikog ko bi mogao da Gura ili Vuče metal – a Vin je stajala usred hrpe novčića. Ako ih upotrebi, čak će i Grmalji brzo skončati. Trebalo je samo da...

Drugi novčić raseče vazduh, hitnut s krova gde beše Posmatrač. Vin opsova, sagnuvši se. Ali novčić nije bio namenjen njoj. Zari se Oblačaru s palicama tačno u čelo. Ovaj samo pade, na mestu mrtav.

Šta?, pomislila je Vin, zureći u mrtvaca.

Grmalji jurnuše na nju, ali Vin se povuče mršteći se. *Zašto je ubio Oblačara? Više nije bio pretnja.*

Jedino ako...

Vin ugasi bakar, pa razgore bronzu, koja joj je omogućavala da oseti kada drugi Alomanti u blizini sagorevaju metale. Nije mogla da oseti Grmalje kako gore kositar. I dalje ih je neko Oblačario, čineći njihovu Alomantiju skrivenom.

Neko drugi je sagorevao bakar.

Odjednom je sve imalo smisla. Imalo je smisla to što su se usudili da napadnu potpunu Maglorodnu. Imalo je smisla što je Posmatrač odao novčić na Čelikostrelca. Imalo je smisla što je ubio Oblačara.

Vin je bila u velikoj opasnosti.

Imala je samo trenutak da donese odluku. Učinila je to vođena predosećajem, ali ona je ipak odrasla na ulicama, kao lopov i prevarant. Predosećaji su joj se činili daleko prirodnijim nego što će joj logika ikada biti.

„OreSure!”, dreknu. „Idi do palate!”

To je bila lozinka, naravno. Vin odskoči, na trenutak ne obraćajući pažnju na Grmalje dok je njen sluga dotrčavao iz jedne uličice. On skide nešto sa opasača i baci prema Vin: staklenu bočicu, kakve Alomanti koriste da u njima čuvaju metalne opiljke. Vin brzo Povučte bočicu u šaku. Nedaleko od nje, drugi Čelikostrelac – koji je tu ležao kao da je bio mrtav – sada opsova i diže se na noge.

Vin se hitro okrenu i jednim gutljajem iskapu bočicu. U njoj je bilo samo jedno zrnce metala. Atijuma. Nije se usudila da ga nosi pri sebi – nije htela da rizikuje da joj ga neko otrgne u borbi. Stoga je naredila

OreSuru da te noći bude blizu nje, i da bude spreman da joj doda bočicu u slučaju uzbune.

„Čelikostrelac” odnekud izvadi skriveni stakleni bodež, pa jurnu na Vin ispred Grmalja koji su se približavali. Vin zastade samo na tren – žaleći zbog svoje odluke, ali uviđajući njenu neumitnost.

U družini se nalazio i skriveni Maglorodni. Maglorodni poput Vin, neko ko je mogao da sagoreva svih deset metala. Maglorodni koji je samo čekao pravi trenutak da je napadne, da je zatekne nespremnju.

On je zacelo imao atijum, a postojao je samo jedan način borbe protiv nekoga ko ima atijum. To je bio ultimativni alomantski metal; mogli su da ga koriste samo potpuni Maglorodni i lako je mogao da odluči ishod svake bitke. Svako zrnce vredelo je pravo bogatstvo – ali šta će joj bogatstvo ako pogine? Vin zapali svoj atijum.

Svet se oko nje promeni. Sve što je bilo pokretno – kapci na šarkama, pepeo što je promicao vazduhom, Grmalji koji su je napadali, čak i pipci magle – razgrana se u providne dvojnike.

Dvojnici su se kretali ispred svojih stvarnosnih parnjaka, pokazujući Vin šta će se tačno odigrati nekoliko trenutaka u budućnosti.

Ali Maglorodni je bio otporan na to. Umesto da iz njega izleti jedna atijumska senka, izletelo ih je na desetine – što je bio znak da je i on sagorevao atijum. On zastade na tren. I Vinino telo je za njega buknuo u desetine zbunjujućih atijumskih seni. Sada kada je ona mogla da vidi budućnost, mogla je da vidi šta će on učiniti. To je zauzvrat menjalo šta će ona učiniti. Što pak menjalo šta će on učiniti. I tako, nalik na odraze u suočenim ogledalima, mogućnosti su se nastavljale do beskonačnosti. Nijedno od njih nije bilo u prednosti.

Mada je njihov Maglorodni zastao, četvorica nesrećnih Grmalja nastaviše da jurišaju, ne znajući da Vin sagoreva atijum. Vin se okrenu, pa stade pored tela ubijenog Oblačara. Jednom nogom šutnu zvučne palice u vazduh.

Jedan Grmalj stiže do nje i zamahnu. Prozirna atijumska sen njegovog štapa prolete kroz njeno telo. Vin se okrenu i čučnu, pa se izmače u stranu, osećajući kako joj pravi štap zviždi iznad uha. Čitav taj pokret delovao je lako unutar aure atijuma.

Ona zgrabi jednu palicu u vazduhu, pa je zari Grmalju u vrat. Okrete se, hvatajući drugu zvučnu palicu, pa je zavrti natrag i tresnu o njegovu

lobanju. On stenjući pade, a Vin se opet okrete, s lakoćom izbegavajući udarce još dva štapa.

Ona tresnu obema palicama ranjenog Grmalja u slepoočnice. Palice se smrskaje – odzvanjanjući šuplje kao doboš – a Grmalju puče lobanja.

On pade i više ne ustade. Vin nogom podiže njegov štap u vazduh, pa pusti slomljene zvučne palice i uhvati ga. Okrenu se u mestu i zavrte štapom, saplicući preostalu dvojicu Grmalja. Jednim skladnim pokretom zadade im dva brza – a opet snažna – udarca pravo u lice. Jednom rukom držeći štap a drugom se oslanjajući o kaldrmu klizavu od sumaglice, ona čučnu dok su napadači umirali. Maglorodni joj nije prilazio i u njegovim očima videla je nesigurnost. Moć ne mora nužno da znači i veštinu, a njegove najveće prednosti – iznenađenje i atijum – bile su poništene.

On se okrenu, pa Privuče šaku novčića sa zemlje i hitnu ih. Ali ne prema Vin – već prema OreSuru, koji je stajao na ulazu u uličicu. Maglorodni se očigledno nadao da će se Vin, zbog zabrinutosti za svog slugu, poremetiti pažnja, što će mu možda omogućiti da pobegne.

Pogrešio je.

Vin zanemari novčiće i pojuri napred. Dok je OreSur vikao od bolova – desetak bakrenjaka probilo mu je kožu – Vin baci svoj štap ka glavi Maglorodnog. Čim je napustio njenu ruku, njegova atijumska senka postade čvrsta i jedinstvena.

Maglorodni ubica se povi i savršeno izbeže štap. Ali taj pokret omete ga taman dovoljno da mu ona priđe. Morala je brzo da dela; progutala je tek majušno atijumsko zrnice. Brzo će joj sagoreti. A kada u potpunosti nestane, biće izložena. Njen protivnik biće potpuno nadmoćan. On...

Njen prestravljeni neprijatelj diže bodež. U tom trenu, atijum mu se istroši.

Vin, poneta svojim nagonima grabljivice, smesta odgovori na to i zamahnu pesnicom. On diže ruku da joj zapreči udarac, ali ona predvide njegov pokret i promeni smer svog napada. Raspali ga pravo u lice, a onda svojim veštim prstima zgrabi njegov stakleni bodež pre nego što je stigao da padne na kaldrmu i da se razmrška. Ona ustade i zamahnu njime kroz vrat protivnika.

On nemo pade.

Vin je zadihano stajala, okružena mrtvim ubicama. Na tren je osetila

preplavljujuću moć. Sa atijumom je bila nepobediva. Mogla je da izbegne svaki udarac, da ubije svakog neprijatelja.

Atijuma nestade i njoj.

Odjednom kao da sve posive. Bol u boku ponovo joj sevnu i ona se, stenjući, zakašlja. Imaće modrice – i to velike. Možda i pokoje naprslo rebro.

Ali opet je pobedila. Jedva. Šta će se dogoditi kada ne bude uspela? Kada ne bude dovoljno oprezna ili kada se ne bude dovoljno dobro borila?

Elend će umreti.

Vin uzdahnu i diže pogled. *On* je i dalje bio tu, posmatrajući je sa krova. Premda ga je jurila pet ili šest puta tokom nekoliko prošlih meseci, nikada joj nije pošlo za rukom da ga sustigne. Jedne noći, sateraće ga uza zid.

Ali ne danas. Nije imala energije. Zapravo, deo nje se brinuo da će je on napasti i ubiti. *Ali spasao me je*, pomislila je. *Da sam se previše približila onom prikrivenom Maglorodnom, poginula bih. Da je samo na tren razgoreo atijum, a da ja nisam bila svesna toga, popila bih bodež u grudi.*

Posmatrač je stajao još nekoliko minuta – obavijen, kao i uvek, komešajućom maglom. Onda se okrenu i skoči u mrak. Vin ga pusti da ide; morala je da se pozabavi OreSurom. Zatetura se do njega, pa zastade. Njegovo neugledno telo – odeveno u pantalone i košulju kakve nose sluge – bilo je načičkano novčićima, a krv je curila iz nekoliko rana.

On podiže pogled ka njoj. „Šta je?“, upita.

„Nisam očekivala da će biti krvi.“

OreSur frknu. „Verovatno nisi očekivala ni da osećam bol.“

Vin otvori usta, pa začuta. Zapravo, na to nije ni pomišljala. A onda se očeliči. *Otkud tom stvoru pravo da me kori?*, pomisli ona.

Ipak, OreSur se pokazao korisnim. „Hvala ti što si mi dobacio onu bočicu“, kaza mu.

„Bila mi je to dužnost, gospodarice“, odgovori OreSur, stenjući dok se svojim izlomljenim telom vukao uz zid. „Gospodar Kelzijer mi je naredio da te štitim. Kao i uvek, služim Ugovoru.“

Ah, da. Svemoćni Ugovor. „Možeš li da hodaš?“

„Samo uz veliki napor, gospodarice. Novčići su smrskali nekoliko koštiju. Biće mi potrebno novo telo. Možda nekog ubice?“

Vin se namršti. Baci pogled prema leševima, a utroba joj se prevrnu od tog groznog prizora. Ubila ih je, njih osmoricu, i to okrutno i vešto, kako ju je Kelzijer obučio.

To sam ja, pomislila je. *Ubica, baš kao ti ljudi*. Tako je moralo biti. Neko je morao da čuva Elenda.

Međutim, pomisao na to da pusti OreSura da pojede jednog od njih – da svari leš, puštajući da čudnovata kandrina čula upamte položaje mišića, kože i organa kako bi mogao da ih ponovo reprodukuje – budila je u njoj mučninu.

Skrenu pogled i vide prikriveni prezir u OreSurovim očima. Oboje su znali šta je ona mislila o njegovom proždiranju ljudskih tela. Oboje su znali šta je on mislio o njenim predrasudama.

„Ne”, reče mu Vin. „Nećemo iskoristiti nikoga od tih ljudi.”

„Onda ćeš morati da mi nađeš drugo telo”, reče OreSur. „U Ugovoru je navedeno da ne mogu biti nateran da ubijam ljude.”

Vin se utroba opet prevrnu. *Smisliću nešto*, pomisli ona. Njegovo trenutno telo pripadalo je jednom osuđenom ubici, a preuzeo ga je nakon pogubljenja. Vin je i dalje bila zabrinuta zbog mogućnosti da bi neko u gradu mogao da prepozna to lice.

„Možeš li da se vratiš u palatu?”, upita Vin.

„S vremenom”, reče OreSur.

Vin klimnu, stavljajući mu do znanja da je slobodan, pa se okrenu i vrati telima. Nekako je pretpostavljala da ova noć biti izrazita prekretnica kada je reč o sudbini Centralne Dominacije.

Strafove ubice nanele su više štete nego što su i mogle da slute. To zrnce atijuma bilo joj je poslednje. Kada je sledeći put bude napao neki Maglorodni, biće izložena.

I verovatno će umreti jednako lako kao Maglorodni kojeg je noćas ubila.